
ΠΑΥΛΟΣ Ι. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ
Κι αν δεν είσαι,
θα γίνεις...
Εκδοτικός Οίκος
Α. Α. ΛΙΒΑΝΗ

Με την αφιέρωση στον συνώ νυμο εγγονό του: *«για να θυμάται…»* ο Παύλος Ι. Ιωαννίδης, αφηγείται όσα έζησε σε έναν μακρύ, περιπετειώ δη, δραστήριο και τελικά μυθιστορηματικό βίο.

Ξεκινά από την καταγωγή του, μας μεταφέρει τον πόθο του για αντίσταση στην γερμανική Κατοχή, αρχικά με τον Ε.Λ.ΑΣ., αργότερα με την Force 133, μια βρετανική αντιστασιακή δύναμη που δρούσε στην Ελλάδα.

Εξιστορεί το πως, ενεπλάκη τους κινδύνους, τις ταλαιπωρίες, όλο το βαρύ φορτίο που σήκωσε όπως και χιλιάδες συνομήλικοί του σε μια τρυφερή ηλικία, σε τόσο σκληρές εποχές, αναμφίβολα σημαντικό εφόδιο για το μέλλον.

Ακολουθεί ο τρόπος που εισχώρησε στην αεροπορία, όπου μας εξηγεί και τον πολύ ξεχωριστό τρόπο της τιτλοφορίας του πονήματος του.

Παρά το απλό ύφος της αφήγησης, εντυπωσιάζει ευθύς εκ πρώτης στιγμής, με το πλήρες των περιγραφών και την αξιοθαύμαστη μνήμη του, καθώς ανακαλεί από τόσο περασμένες εποχές, γεγονότα, τοπωνύμια, ονόματα και χρόνους με λεπτομέρειες.

Λόγω θέσης είχε σχέση, αν όχι συμμετοχή σε μερικές από τις πιο σημαντικές σελίδες της σύγχρονης Ελληνικής ιστορίας, και αυτό είναι το όφελος για τον αναγνώστη, καθώς του παρέχεται άλλη μια αφήγηση για κάποια ξεχωριστά γεγονότα.

Μας ξεναγεί στον τρόπο που η Ολυμπιακή αεροπορία γεννήθηκε, γιγαντώθηκε, τις σοβαρές διαφωνίες του με την διοίκηση της Ε.Χ.Π.Α., την άποψη του για αυτές.

Πέρα από αυτό μας παρέχει πολύ ενδιαφέρουσες ενίοτε και χιουμοριστικές πληροφορίες για μια άλλη αντίληψη του πως λειτουργούν κάποια πράγματα. Όπως μια συνάντηση του Μίμη Ιωαννίδη στο σύντομο διάστημα της κυριαρχίας του, με τον Αριστοτέλη Ωνάση, (σ.233). Ο δικτάτορας απευθύνεται στον επιχειρηματία:

- Θέλω να διώξεις τον Παύλο Ιωαννίδη
- Γιατί;
- Διότι δεν είναι φίλος μας.
- Νομίζεις ότι έχετε πολλούς φίλους για να είναι και ο Ιωαννίδης φίλος σας;

Παραθέτει αναλυτικά την διελκυστίνδα ανάμεσα στην Ολυμπιακή του Ωνάση και την πρώτη αιρετή κυβέρνηση Καραμανλή της μεταπολίτευσης.

Τις μαραθώνιες συζητήσεις ανάμεσα στα επιτελεία του Ωνάση και σε αυτά της κυβέρνησης.

Την προσπάθεια του επιχειρηματία αλλά και το θυμό του με τα κυβερνητικά πισωγυρίσματα. Σε μια από αυτές τις συσκέψεις ο Ωνάσης προσπαθώντας να σπάσει τον πάγο, απευθύνεται στον τότε υπουργό Συντονισμού Παναγή Παπαληγούρα και ακολουθεί ο εξής διάλογος όπως τον καταγράφει ο Ιωαννίδης:

- Παναγή να κανονίσουμε να βγούμε κανένα βραδάκι
- Να πάμε που;
- Σε κανένα ταβερνάκι. Σε εκκλησία να πάμε;
καθώς ο υπουργός δεν δείχνει σημεία επικοινωνίας ο Αρίστος μουρμουρά:
- Ούτε κωλομπαράς αν ήμουν, δεν θα φοβόσασταν τόσο.

Βίωσε την απώλεια του Αλέξανδρου Ωνάση με το οποίον οι σχέσεις του ήταν στενές και αρμονικές και λίγο αργότερα του Αριστοτέλη. Για την πτώση του Piaggio που στοίχισε τη ζωή του Αλέξανδρου καταθέτει κατηγορηματικά, ότι ήταν ανάποδα συνδεδεμένα τα συρματόσχοινα.
Μας ξεναγεί στον κόσμο της πολιτικής, ή καλύτερα των αποφάσεων των κυβερνήσεων, όπου δεν μπορούσαν να βρουν άκρη με την Ωνάσειο Καρδιοχειρουργικό Κέντρο, παρά το γεγονός ότι προσέφεραν τόσα πολλά και δεν ζητούσαν κάτι. Διατυπώνει και την προσωπική του άποψη γιατί εμποδίστηκε η επέκτασή του.

Μας αφηγείται πως λειτούργησαν διάφοροι πάνω στην εκτέλεση της διαθήκης του Ωνάση, αποτέλεσμα και της ανασφάλειας της Χριστίνας, η οποία εντέλει άλλαξε τον χαρακτήρα της διαθήκης. Με την Χριστίνα είχε επίσης μια καλή σχέση σχεδόν πατρική, αλλά όλες οι προσπάθειες του, και οι αντίστοιχες του Στέλιου Παπαδημητρίου να την πείσουν για το πόσο απατεώνας, ανήθικος και εκβιαστής ήταν ο Roussel, καθόλου μυστικό άλλωστε σε πολλούς κύκλους, απέτυχαν. Όταν όμως πείστηκε και αυτή έδρασε με τόλμη αλλά δεν κατάφερε να απαγκιστρωθεί από αυτόν.
Στα τρία χρόνια γάμου ο Γάλλος στοίχισε 47,6 εκατομμύρια δολάρια. Στο άμεσο μέλλον θα στοίχιζε περισσότερα.

Κι όπως καταθέτει, ο συγγραφέας, στην αρχή του κεφαλαίου «και νέες απαιτήσεις» ότι είναι η ανάγνωσή του θα είναι κουραστική, θα συμπλήρωνα δε και εξαιρετικά εκνευριστική, για τον τρόπο που αντιδρούσε ο Roussel. Πέρα από τα 4,6 εκατομμύρια δολ. που λάμβανε για τον εαυτό του σε ετήσια βάση, πέρα από τα άλλα 6,5 που εισέπραττε πάλι σε ετήσια βάση, για τις ανάγκες της οικογένειας του και της Αθηνάς, απαιτούσε κι άλλα. Μακρύ κατάλογο για αυτά μας καταθέτει ο συγγραφέας, όπως και τον πολυετή δικαστικό αγώνα τον οποίο υποχρεώθηκε να ακολουθήσει.
Είναι πράγματι απίστευτος ο τρόπος με τον οποίον ο Roussel χρησιμοποίησε, εκμεταλλεύτηκε την Αθηνά.
Δαπανά πολύ χώρο ο συγγραφέας για να μας φωτίσει αυτό το τόσο δυσβάσταχτο από ανθρώπινη άποψη, νομικό παιχνίδι.

Στη συνέχεια εξιστορεί τη δυσάρεστη τροπή της υγείας του Στ. Παπαδημητρίου, την έρευνα που έκαμε για όλους τους συντρόφους της αντίστασης και ολοκληρώνει με ένα προσωπικό

ανθρώπινο μήνυμα.

Χρήσιμη, όμορφη προσπάθεια. Ευτυχώς που ο Ιωαννίδης, μπήκε στον κόπο και μας άφησε τούτο το βιβλίο.